

ДОБРИТЪ СЕЛЯНИ И БЛАГОДАРНИЯТЪ ГОСПОДИНЪ

Веднажъ единъ господинъ излѣзе на пазара, да си купи дърва. Селенитѣ, отъ които ги купи, водѣха едно малко бѣло кученце, ловджийска порода. Кученцето бѣше мършаво, кално, треперѣше отъ гладъ и скимтѣше. Господинътъ бѣше ловецъ. Кученцето му хареса. Той се съжали надъ него и поиска отъ селянитѣ да му го дадатъ. Селянитѣ се съгласиха. Това зарадва господина, той ги покани въ кѣщи, напои ги, нагости ги, милва кученцето предъ тѣхъ, хвали го, радва му се и много, много пѣти благодари на добритѣ селяни. Тѣ сѣщо останаха доволни, ядоха и пиха юнашки.

На следния пазаренъ день рано утринята нѣкой позвъни на вратата на господина. Това бѣха селянитѣ.

— Дойдохме да видимъ кученцето, — казаха тѣ.

Господинътъ ги покани пакъ въ кѣщи, почерпи ги хубаво и имъ показа кученцето. То сега бѣше чисто, окжпано, нахранено, съ гладки косми и съ свѣтли радостни очи. Господинътъ не можеше да се нахвали съ него. Отъ благодарностъ той покани селянитѣ на обѣдъ. И тия братя пакъ си пийнаха и хапнаха юнашки. Господинътъ ги изпрати доволенъ, а и тѣ останаха доволни.

На следния пазаренъ день добритѣ селяни дойдоха пакъ да видятъ кученцето. И все за него бѣше думата. И пакъ хапнаха и пакъ пийнаха. И пакъ господинътъ ги изпрати доволенъ и тѣ пакъ доволни си отидоха.

И ето, че на следния пазаренъ день тия премного добри селяни пакъ дойдоха да видятъ кученцето. Обаче, тоя пѣтъ тѣ се сѣтиха да попитатъ за него чакъ на отиване, следъ като хапнаха и пийнаха.

И зачестиха тия добри и любезни хорица да посещаватъ кѣщата на благодарния господинъ. И той все ги гощаваше. Тѣ, обаче, често забравяха да питатъ за кученцето.

На благодарния господинъ дотегна любезността на селянитѣ. Но нѣмаше какво да прави. Кученцето растѣше така добре и така умно ставаше.

А селянитѣ не изпускаха случай да дойдатъ да видятъ благодарния господинъ, да хапнатъ и да пийнатъ. А за кученцето вече съвсемъ не питаха.